

breus

MATINAL DE L'EVOLUCIÓ AL JARDÍ BOTÀNIC. Aquest dissabte, 26 de maig, de 9 a 14 hores, se celebra una nova edició de la Matinal de l'Evolució al Jardí Botànic de la Universitat de València. Es tracta d'una jornada d'actualització científica dirigida a professorat de secundària i batxillerat. Entre els temes que es tractaran estan qüestions com ara *És la vida un imperatiu còsmic? Reflexions sobre la cerca i les expectatives; Cognició i consciència animal: la transició oblidada; Ni equilibri ni bondat. Desmitificant la natura per a poder entendre-la.* Després hi haurà un debat general amb els ponents moderat pel professor Juli Peretó.

NOMENAMENT D'ÀNGEL BLASCO. El catedràtic de Dret del Treball de la Universitat de València, Ángel Blasco Pellicer, ha sigut nomenat president de la Comissió Consultiva Nacional de Convenis Col·lectius. Aquesta comissió és un organisme autònom, adscrit al Ministeri de Treball i Seguretat Social, de caràcter col·legiat i composició tripartida, en el qual estan representats l'Administració General de l'Estat i les organitzacions sindicals i associacions empresarials més representatives.

PREMIS DE L'OLIMPIADA DE VALENCIÀ. La Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació, el Departament de Filologia Catalana i la Delegació per a la Incorporació a la Universitat han organitzat enguany la primera Olimpíada de Valencià. Els guanyadors són els següents: en primer lloc ha quedat l'equip format per Bernat Benedí i Virgínia Carbonell, de l'IES Rei En Jaume d'Alzira; en segon lloc, l'equip format per Marco Mendoza i Nayara Carbonell, de l'IES Districte Marítim de València; i en tercer lloc, l'equip format per Andrea Belenguer i David Ortega, també de l'IES Districte Marítim de València.

FOTOS: MIGEL LORENZO

Més de tres mil cinc-centes persones acudeixen a la cita amb Expociència

Un any més, Expociència ha batut el seu rècord de públic, superant els tres mil cinc-cents visitants, xiquets i adults, que s'han desplaçat fins el Parc Científic de la Universitat de València per a gaudir d'un matí de dissabte festiu amb activitats al voltant de la ciència. En aquesta edició, Expociència ha concentrat més de seixanta tallers i entreteniments que, com sempre, han donat color i dinamisme a la tasca quotidiana, meticulosa i rigorosa que cada dia realitzen les persones que treballen en aquest complex académicoempresarial destinat a la investigació, la transferència de coneixement i la innovació.

La columna ¶ Alfons Cervera

Gràcies

Fa quinze anys van nàixer aquest periòdic i la columna que tanca les seues pàgines. No sé ara mateix què passava fa quinze anys. Sé que tots érem quinze anys més joves. Els espills són impermeables a qualsevol derrota. Sobretot a la derrota que ens infligeix el temps. El cotó no enganya, com diu despietadament l'anunci de la televisió. Però el temps no és només el que ha passat. El temps de veritat és el que vivim. Per això, encara que s'acabe el Nou Dise en paper, el més important és pensar que continuen passant coses en un món fet merda i que caldrà continuar contant-les en el format que siga, encara que hàgem de recórrer al vell tamtam de la selva i als crits de Tarzan. La crisi ha trencat tots els esquemes i els valors d'una societat democràtica –com suposadament és la nostra– estan caient més que l'I-bex 35. La realitat que ens toca

viure és una realitat domada lamentablement pel fuet de l'obsce-nitat. Quan la societat s'enfonsa moralment trauen el cap els cínics. Crec que ho va dir Antonio Machado i tenia tota la raó. El nostre temps és un balafiament d'energia humana perquè els delinqüents de la política i els diners no ens donen treva amb les seues provocacions. La justícia és injusta i la política –vull dir bona part de la política– s'ha convertit en un negoci muntat amb els nostres diners i una dosi malaltissa d'autocomplaença. Mai no va resultar tan evident la complicitat entre alguns polítics i els qui desordenen des dels seus bancs i empreses de productes de luxe l'equilibri del planeta. No sé com era tot el que dic fa quinze anys. Segurament ja havia començat a coure's la situació que ara vivim. Ja se sap que el capitalisme no es va inventar ahir i que els seus estatuts admeten poques floritures quan es tracta que la gent siga igual en tot i tinga els

mateixos drets en tots els ordres de la vida. Al cap i a la fi, quinze anys són molts per a l'espill, però quasi res en el calendari d'un sistema que s'enorgulleix de dividir cada dia més tota la humanitat. Pobres i rics, pobres cada vegada més pobres i rics cada vegada més rics: una frase, més senzilla impossible, que defineix el capitalisme com si fóra un llibre de mil pàgines. Tot això ho hem de continuar contant des del Nou Dise que no sé com serà o des d'on siga. Sempre ens queda el carrer. El crit de Tarzan. Els tambors que eixorden la selva i creen el desconcert –no sé si la por– entre els intrusos caçadors que gaudeixen pegant tirs i fent-se fotos histriòniques, com si pegar tirs als pobladors de la selva fóra un motiu d'orgull i no de vergonya. El Nou Dise va nàixer fa quinze anys. Algú va dir que viure és estar sempre dient adéu. En aquesta columna no dic adéu a quinze anys de cita setmanal amb els qui l'han seguida amb una lleialtat –vinga

aquesta lleialtat de la complicitat o la discrepància– que m'enorgulleix i agraïsc. Dic simplement que ens continuarem trobant en qualsevol lloc. Sobretot en aquells llocs en què no impere l'autisme sinó la necessitat de construir una societat que no s'avergonyisca de si mateixa, una societat que no els ho pose fàcil als delinqüents del luxe, uns delinqüents que dicten les seues pròpies lleis per a salvar-se de la crema quan són ells mateixos els qui li han pegat foc al bosc. Ens veiem sempre. I gràcies per acudir a aquesta cita tots els dijous des de fa quinze anys. Gràcies.

